

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/241/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617204637
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1617204637.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: G. F. , narodená dňa XX.X.XXXX, bytom A. č. XXX, zastúpená spoločnosťou Občianske združenie Centrum správnej pomoci, Bratislava, Gemerská č. 2, IČO: 50 401 718, proti žalovanému: VÚB Leasing, a. s., Bratislava, Mlynské nivy č. 1, IČO: 31 318 045 (vo veci právneho predchodcu Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, Hlavné námestie č. 12, IČO: 35 923 130), zastúpený spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Poprad, Námestie svätého Egídia č. 40/93, IČO: 44 250 029, za ktorú koná JUDr. Jozef Beňo, PhD., Mgr. Pavol Antoš, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ochrane práv spotrebiteľa, s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 12. decembra 2017, č.k. 27 Csp 319/2017-139, takto

rozhodol:

I. V konaní p o k r a č u j e so spoločnosťou VÚB Leasing, a. s., Bratislava, Mlynské nivy č. 1, IČO: 31 318 045, ako právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, Hlavné námestie č. 12, IČO: 35 923 130.

II. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 12. decembra 2017, č.k. 27 Csp 319/2017-139, vo výrokoch I., II., III., p o t v r d z u j e .

III. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

I.1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 12.12.2017, č.k. 27 Csp 319/2017-139, vo výroku I. určil, že úver zo zmluvy č. XXXXXXXX zo dňa 13.2.2012 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným (jeho právnym predchodcom) je bezúročný a bez poplatkov; vo výroku II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.673,16 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané zadostučinenie v sume 500,-- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku IV. vo zvyšku žalobu zamietol; vo výroku V. žalobkyni nepriznal náhradu trov konania; vo výroku VI. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 229,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vyhovel tak sčasti žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že úver zo zmluvy č. XXXXXXXX zo dňa 13.2.2012 uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, že žalovaný je povinný vydať jej bezdôvodné obohatenie v sume 2.392,64 €, zaplatiť jej primerané zadostučinenie v sume 500,-- €, spolu s príslušenstvom.

1.2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázaný nasledovný skutkový stav veci. Na základe zmluvy o ručiteľskej pôžičke zo dňa 13.2.2012 žalovaný (jeho právny predchodca) sa zaviazal žalobkyni poskytnúť pôžičku peňazí v sume 4.300,-- € na dobu 48 mesiacov. Peňažné prostriedky mali byť poskytnuté žalobkyni na označený účet vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s. Schválená výška pôžičky bola v sume 4.300,-- €, splátka v sume 135,50 €, celková suma pôžičky

6.504,-- €, celkové náklady spotrebiteľa v sume 2.704,-- €, mesačná výška poistenia 3,43 €, sadzba poistenia 2,9 %, počet splátok 48, termín konečnej splatnosti 08/2016, ročná úroková sadzba 24,47 %. V kolónke RPMN nebol uvedený žiadny údaj. Dňa 15.2.2012 boli skutočne prevedené peňažné prostriedky na účet žalobkyne v sume 4.300,-- €; žalovaný jej zaslal splátkový kalendár. Dňa 5.3.2012 žalobkyňa dala banke trvalý príkaz na platbu v sume 139,43 € mesačne na účet XXXXXXXXXXXX/XXXX, účel platby AUTO, variabilný symbol XXXXXXXX. Podaním zo dňa 1.3.2016 žalovaný žalobkyni oznámil, že zaplatila poslednú splátku na zmluvu č. XXXXXXXX a tým ukončila zmluvný vzťah; žalobkyňa úver v celkovej sume 6.692,64 € zaplatila dňa 20.2.2016. V mesiaci január 2017 žalobkyňa od žalovaného žiadala vydať bezdôvodné obohatenie vzťahujúce sa k zmluve č. XXXXXXXX. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podaním zo dňa 20.1.2017 zaujalo k predmetnej zmluve stanovisko v tom zmysle, že úver zo zmluvy o úvere možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Úroky z omeškania z bezdôvodného obohatenia, ktoré od žalovaného žiada, žalobkyňa vypočítala v sume 374,64 €. V skutočnosti auto, na zabezpečenie ktorého si zobrala predmetný úver, potrebovala žalobkyňa pre svoju dcéru C. C. v dôsledku jej zdravotného stavu, v dôsledku ktorého potrebovala asistenciu a žalobkyňa jej ju poskytovala.

1.3. V nadväznosti na ustanovenie § 137 písm. d/ C.s.p., § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 52a ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 6, § 3 ods. 1, § 451 ods. 2, § 456, § 457, § 107 ods. 1, ods. 2, § 103 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, súd prvej inštancie najprv riešil charakter takto podanej určovacej žaloby a dospel k záveru, že ide o žalobu v zmysle ustanovenia § 137 písm. d/ C.s.p. o určenie právnej skutočnosti, podľa osobitného predpisu; pri žalobe o určenie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ide jednoznačne o určenie právnej skutočnosti, ktorou je vyslovenie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Určenie takejto právnej skutočnosti vyplýva z osobitného právneho predpisu (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.), ktorý umožňuje spotrebiteľovi, slabšieho subjektu zmluvného vzťahu, brániť sa žalobou na súde proti porušiteľovi jeho spotrebiteľských práv. Pri takomto type žaloby teda súd už neskúmal naliehavý právny záujem, nakoľko zákon mu túto povinnosť neukladá. Žaloba v časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia je žalobou na plnenie podľa ustanovenia § 137 písm. a/ C.s.p. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu je typickou spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Základnou črtou typizovaných spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným túto charakteristiku spĺňa, pretože zmluva bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností zmluvné podmienky, ktoré žalobkyňa nemohla ovplyvniť, nakoľko boli pripravené už vopred, pre veľký počet spotrebiteľov. Zmluva o ručiteľskej pôžičke je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalovaným - veriteľom ako dodávateľom a žalobkyňou - dlžníkom ako spotrebiteľom. Predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy možno zaradiť medzi zmluvy, na ktoré sa daný zákon vzťahuje a následne zmluva potom musí obsahovať náležitosti upravené v § 9 tohto zákona.

1.4. Súd vyhovel žalobe v časti týkajúcej sa určenia, že úver zo zmluvy o poskytnutí ručiteľskej pôžičky č. XXXXXXXX zo dňa 13.2.2012 je bezúročný a bez poplatkov.

1.4.1. Zmluva nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, čo predpokladá, že žalobkyňa považuje zmluvu za platnú, avšak napáda nesplnenie jej náležitostí. V priebehu konania žalobkyňa ale namietala aj platnosť celej uzavretej zmluvy bez toho, aby zmenila petit svojej žaloby. Predmetom konania tak aj napriek argumentom žalobkyne zostalo určenie, že úver z predmetnej zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a nie určenie, že zmluva je neplatná ako celok. Napriek tomu súd bol, v rámci predbežnej otázky, oprávnený, resp. zároveň aj povinný, zaoberať sa otázkou platnosti uzavretej zmluvy o ručiteľskej pôžičke. Bolo preukázané, že úmyslom žalobkyne bolo skutočne si pôžičku vziať, nakoľko potrebovala na súkromné účely kúpiť osobné motorové vozidlo. Úmysel žalobkyne tak bol jednoznačný, uzavrieť zmluvu o pôžičke, čo sa aj stalo. Žalobkyňa žiadané peňažné prostriedky aj skutočne od žalovaného obdržala prevodom na jej osobný účet. Skutočnosť, že návrh zmluvy bol podpísaný v tmavej miestnosti, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na určenie neplatnosti celej zmluvy. Podľa súdu zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol platne a zmluva o ručiteľskej pôžičke je platným právnym úkonom. To, že zmluva eventuálne nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, je vec odlišná. Napokon aj samotný zákon pri nesplnení zmluvných náležitostí nesankcionuje takúto zmluvu

neplatnosťou ale ako zákonný dôsledok tejto skutočnosti určuje, že úver, na základe takejto zmluvy poskytnutý, je bezúročný a bez poplatkov. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie zmluvu nemožno vyhlásiť za neplatnú ani z dôvodu, že by bola neurčitá a nezrozumiteľná. Z písomného vyhotovenia zmluvy, hoci ťažšie čitateľného, jednoznačne vyplýva, že jej predmetom je pôžička peňazí v sume 4.300,-- € na dobu 48 mesiacov, že úroková sadzba je 24,47 % a celková suma pôžičky je 6.504,-- €. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že zmluva je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V konaní žalovaného súd nevzhliadol také pohnútky, resp. konanie, ktoré by sa priečilo dobrým mravom. Pokiaľ ide o neplatnosť zmluvy z dôvodu existencie množstva neprijateľných zmluvných podmienok, súd dal prednosť takému výkladu zmluvy, ktorý zachováva platnosť právneho úkonu ako takého, nakoľko mal za to, že ochranu, ktorú žalobkyňa ako spotrebiteľka požadovala, možno dosiahnuť dostatočne tak, že neprijateľnosť zmluvných podmienok zohľadní pri rozhodovaní o tom, či je úver z uzavretej zmluvy bezúročný alebo bez poplatkov. Na základe tohto právneho názoru súd považoval zmluvu o ručiteľskej pôžičke uzavretú medzi žalobkyňou a žalovaným za platný právny úkon. V prípade, žeby súd považoval zmluvu za neplatnú, musel by žalobu v časti prvého výroku zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko ak je zmluva neplatná, nemožno úver z nej považovať za bezúročný a bez poplatkov. Neplatnosť zmluvy by v sebe niesla odlišné právne dôsledky ako určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, najmä v otázke premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia.

1.4.2. Súd ďalej skúmal, či zmluva má všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že predmetná zmluva o ručiteľskej pôžičke neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., a síce výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve sa uvádza len výška splátky 135,50 €. Takéto uvedenie rozpisu splátky na istinu, úroky a poplatky však nie je naplnením požiadavky citovaného ustanovenia zákona, nakoľko predpokladá, že pri splátke (ktorá je uvedená v eurách) sa uvedie, aká suma (v eurách) zo splátky predstavuje splácanie istiny, aká splácanie úroku a aká splácanie iných poplatkov. Ak teda žalovaný ako veriteľ v zmluve neuviedol, aká je výška splátky istiny a úroku v eurách, súd mal za to, že nie je uvedená podstatná náležitosť zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka (bez toho, aby si musel uvedené prepočítavať, čo nakoniec môže byť pre priemerného spotrebiteľa i problémom) tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Skutočnosť, akým spôsobom sa platby spotrebiteľa zarátavajú na úhradu istiny, úrokov a poplatkov, je pre spotrebiteľa dôležitá, nakoľko z tejto skutočnosti vie posúdiť výhodnosť, resp. nevýhodnosť, poskytovaných úverov. Spotrebiteľ tak má prehľad o tom, ako rýchlo zaplatí samotnú istinu úveru a kedy už platí len úroky a iné poplatky. Súd ďalej dôvodil, že v zmluve chýba aj obsahová náležitosť vyplývajúca z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Termín konečnej splatnosti je určený (len) ako 08/2016. Zmyslom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Navyše termín konečnej splatnosti 08/2016 sa javí ako zmätočný, nakoľko zo žalovaným predloženého rozpisu splátok a úhrad je zrejmé, že žalobkyňa keď riadne platila všetkých 48 splátok načas - bez omeškania s čo i len jednou splátkou, úver zaplatila už v mesiaci február 2016. Pri rozhodovaní zohľadnil aj rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15. K tomuto uviedol, že súd predmetnej zmluve o úvere nevytýkal len absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale aj neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené v zákone č. 129/2010 Z.z., pričom v zmysle citovaného rozhodnutia sa článok 23 Smernice 2008/48 má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Nadväzne na uvedené súd prvej inštancie zdôraznil, že neuvedenie presného členenia jednotlivých splátok na istinu, úroky a poplatky, neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, v danom prípade jednoznačne môže spochybníť možnosť

spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 Smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov. Podľa právneho názoru súdu prvej inštanície zmluva tiež neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., a sice ročnú percentuálnu mieru nákladov. V texte zmluvy v kolónke RPMN (%) nie je uvedený žiadny údaj. Argument žalovaného, že údaj o RPMN je uvedený v bode 8 podmienok zmluvy, ktoré sú jej súčasťou, súd nepovažoval za dôvodný. Bod 8 podmienok zmluvy obsahuje tabuľku, ktorá pri rôznych výškach pôžičky a rôznych lehotách trvania zmluvy stanovuje jednotlivé príslušné ročné percentuálne miery nákladov. Takéto určenie RPMN nie je dostatočné, jednak nie je uvedené priamo v zmluve tak, ako to vyžaduje zákon, a jednak uvedenie RPMN je neurčité, nakoľko núti spotrebiteľa k výške RPMN dospieť lustráciou v tabuľke uvedenej v podmienkach k zmluve.

1.4.3. Súd sa nestotožnil s argumentom žalobkyne, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z., a sice uvedenie adresy veriteľa, kde môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V záhlaví zmluvy je veriteľ jednoznačne identifikovaný obchodným menom, sídlom a IČO-m. Spotrebiteľ teda v prípade, ak mienil podať sťažnosť, resp. reklamáciu, mohol sa obrátiť na uvedenú adresu veriteľa. Uvedená náležitosť je teda v zmluve uvedená presne a zrozumiteľne. Rovnako tak aj ďalší argument žalobkyne, že zmluva nie je označená v záhlaví zmluvy ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, súd nepovažoval za relevantný. Označenie právneho úkonu názvom zmluva o spotrebiteľskom úvere zákon ako povinnú náležitosť nepredpisuje. S jej nesplnením teda nespája primárne žiadne právne dôsledky. Vo všeobecnosti platí, že právny úkon sa posudzuje podľa jeho obsahu a nie podľa jeho označenia. Teda aj keď zmluva nebola označená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom na jej obsah súd uzavrel, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.

1.5. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.392,64 € žalovaným, ktoré malo predstavovať rozdiel medzi skutočne poskytnutou výškou pôžičky 4.300,-- €, na vrátenie ktorej má žalovaný právo, a medzi sumou splátok, ktorú žalobkyňa zaplatila 6.692,64 €, súd prvej inštanície dôvodil nasledovne. V nadväznosti na vyslovený názor, že úver z uvedenej zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, mal žalovaný právo len na zaplatenie sumy rovnajúcej sa poskytnutej pôžičke 4.300,-- € bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Zostalo nepochybné, že žalobkyňa žalovanému zaplatila sumu 6.692,64 €, teda o 2.392,64 € viac. Táto suma potom predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo na strane žalovaného na základe neplatného právneho úkonu, nakoľko platenie úrokov a poplatkov bolo v rozpore so zákonom a v tejto časti sa zmluva považuje za neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ktoré je povinný žalobkyňa vydať.

1.5.1. V priebehu konania žalovaný vzniesol námietku premlčania nárokov žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí v subjektívnej dobe dvoch rokov odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Najneskôr sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí v objektívnej premlčacej dobe troch rokov, od kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Podľa právnej teórie platí, že pokiaľ márne uplynie aspoň jedna z uvedených premlčacích lehôt (buď subjektívna alebo objektívna) a druhou stranou je vznesená námietka premlčania, nie je možné oprávnenému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka keďže išlo o bezdôvodné obohatenie, ktoré vznikalo každou jednotlivou splátkou, sa každá splátka považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa premlčuje samostatne odo dňa splatnosti každej jednotlivkej splátky. Objektívna premlčacia doba uplynula pri každej jednotlivkej splátke uplynutím troch rokov od jej zaplatenia, nakoľko skutočnosťou rozhodnou pre plynutie objektívnej premlčacej doby je skutočnosť, že k bezdôvodnému obohateniu došlo. Žalobkyňa platila splátky pôžičky (139,43 €) pravidelne každý mesiac, s tým, že prvú splátku zaplatila dňa 20.3.2012 a poslednú splátku (48.) zaplatila dňa 20.2.2016. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 13.4.2017; všetky splátky zaplatené pred dátumom 13.4.2015 sa tak považujú za premlčané z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby. Pri otázke premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia treba zároveň zohľadniť aj plynutie subjektívnej premlčacej doby. Pre začiatok jej plynutia je rozhodujúce, kedy sa žalobkyňa ako oprávnená z bezdôvodného obohatenia o tomto bezdôvodnom obohatení dozvedela a kedy sa dozvedela o tom, kto za takéto bezdôvodné obohatenie zodpovedá. Žalobkyňa v priebehu konania uviedla, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až v roku 2017, a to zo stránok Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a občianskych združení na ochranu spotrebiteľa. Podľa jej názoru subjektívna premlčacia doba jej začala plynúť až od tohto okamihu. S týmto sa súd nestotožnil. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je pri bezdôvodnom obohatení získaného plnením z neplanej zmluvy rozhodujúca vedomosť o tých skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť, že zmluva, z ktorej bolo plnené, je neplatná. Nie je pri tom významné, či oprávnená má také právne znalosti, aby bola subjektívne schopná posúdiť uvedené skutkové okolnosti a zistiť, že

zmluva, podľa ktorej plnila, neplatná skutočne je; v tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 26 Cdo 785/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 67/2011. Uzavrel, že žalobkyňa sa dozvedela o skutkových okolnostiach uvedenej zmluvy najneskôr pri platení každej jednotlivej splátky. Nie je v danej veci relevantné, že tieto skutkové okolnosti vedela právne posúdiť až potom, ako navštívila stránky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a občianskych združení na ochranu spotrebiteľa. Už pri platení každej jednotlivej splátky teda žalobkyňa mala (z objektívneho hľadiska) vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto za neho zodpovedá. Keďže teda žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 13.4.2017, všetky splátky uhradené pred dňom 13.4.2015 súd považuje za premlčané. Pri vzťahu uplynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby súd opätovne uviedol, že platí právna teória, že právo nemožno priznať ak už uplynula aspoň jedna z týchto lehôt. V danej veci teda celkovo platí, že skôr uplynula dvojročná premlčacia doba, teda všetky splátky zaplatené pred dňom 13.4.2015 sa považujú za premlčané a nárok na ich vydanie nemožno žalobkyni priznať z dôsledku uplatnenia námietky premlčania žalovaným. Premlčaných potom nebolo 12 splátok po 139,43 € (ako vyplýva z priloženého rozpisu splátok a úhrad počnúc prvou nepremľčanou splátkou zaplatenou dňa 20.4.2015). Z uvedeného dôvodu súd žalobkyni priznal právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.673,16 € (12 x 139,43 €) a vo zvyšku súd žalobu žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku žalovaným úspešne vznesenej námietky premlčania nárokov žalobkyne zamietol.

1.6. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj nárok na zaplatenie primeraného zadostučinenia v sume 500,-- €. Žalobkyňa dôvodila, že jej žalovaný spôsobil ujmu na jej právach, že došlo k zásahu do jej osobnej sféry majetkovo i psychicky, pričom voči nej boli uplatňované nezákonné nároky, ochrany svojich práv sa musela domáhať na súde, vynaložila úsilie na naštudovanie si problematiky spotrebiteľského práva, pričom nemá právnické vzdelanie a vynaložila i finančné prostriedky na zistenie skutočností rozhodujúcich v predmetnom spore. Súd dospel k záveru, že na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. boli splnené podmienky a výška 500,-- € je v danej veci primeraná a pre jej priznanie bolo preukázané, že žalobkyňa sa v dobe platenia pôžičky, ako aj v súčasnosti, nachádzala v nepriaznivej finančnej situácii, žije v spoločnej domácnosti s plnoletou dcérou, ktorej jediným príjmom je invalidný dôchodok, mzda žalobkyne predstavovala cca 400,-- € mesačne brutto, spolu s dcérou má evidovanú adresu trvalého pobytu v Meste M.; zrejme obe nemajú zabezpečené vlastné bývanie. Napriek uvedeným nepriaznivým okolnostiam žalobkyňa riadne a včas zaplatila všetky splátky zo zmluvy o ručiteľskej pôžičke, t.j. napriek tomu, že úver bolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, zaplatila aj splátky, ktoré nebola povinná zaplatiť. Súd na túto skutočnosť prihliadol a zohľadnil ju práve pri priznaní primeraného zadostučinenia. Čiastočne súd kompenzoval aj skutočnosť, že časť nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bola už premlčaná. Súd tiež zohľadnil skutočnosť, že tým, že žalobkyňa riadne platila splátky pôžičky, nemohla s týmito finančnými čiastkami disponovať - čiastočne teda súd zohľadnil úroky z omeškania, ktoré žalobkyni z finančných čiastok patrili, hoci ich neuplatnila. Všetky vyššie uvedené skutočnosti súd považoval za závažné a výnimočné, odôvodňujúce priznanie primeraného zadostučinenia žalobkyni v sume 500,-- €.

1.7. Výrok o trovách konania súd odôvodnil ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. I, ods. 2 C.s.p. a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Predmetom konania bol nárok žalobkyne 1. na určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, 2. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.392,64 €, 3. nárok na zaplatenie primeraného zadostučinenia v sume 500,-- €. Žalobkyňa bola v celom rozsahu úspešná v prvom nároku a v treťom nároku. Žalobkyňa mala vo veci neúspech sčasti len pokiaľ išlo o druhý nárok (nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia); zo žiadanej sumy 2.392,64 € jej súd priznal sumu 1.673,16 € (úspech predstavoval 69,93 %), úspech žalovaného v časti druhého výroku predstavoval 30,07 % a čistý úspech žalobkyne v časti druhého výroku predstavoval 39,86 %. V konečnom dôsledku tak prevažoval úspech žalobkyne a jej vznikol nárok na náhradu trov konania. V súvislosti s týmto konaním jej však žiadne trovy konania nevznikli, nakoľko od platenia súdneho poplatku bola oslobodená a v konaní nebola zastúpená advokátom, ktorý by mal nárok na náhradu právnych služieb.

1.8. Žalobkyňa ako spotrebiteľka požívala oslobodenie od platenia súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 2 písm. u/ zákona č. 71/1992 Zb., a tak súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 229,50 € za tú časť žaloby, v ktorej bol neúspešný (§ 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb.). V časti týkajúcej sa určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov súdny poplatok predstavuje sumu 99,50 € (položka 1 písmeno b/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zákona o súdnych poplatkoch), v časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia (1.673,16 €) súdny poplatok predstavuje sumu 100,-- € (6 % z priznanej sumy; položka 1 písm. a/ sadzobníka súdnych

poplatkov), v časti týkajúcej sa zaplata prmeraného zadostučinienia v sume 500,-- € súdny poplatok predstavuje sumu 30,-- € (6 % zo sumy 500,-- €; položka 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov).

2. Proti tomuto rozsudku (výlučne) vo výrokoch I., II., III. podal včas odvolanie žalovaný. V úvode odvolania uviedol, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, Hlavné námestie č. 12, IČO: 35 923 130, bola zrušená bez likvidácie formou rozdelenia spoločnosti a jej zlúčenia so spoločnosťami Všeobecná úverová banka, a.s. a VÚB Leasing, a.s. V predmetnej právnej sa právnym nástupcom žalovaného dňom 1.1.2018 stala spoločnosť VÚB Leasing, a. s., Bratislava, Mlynské nivy č. 1, IČO: 31 318 045.

2.1. Má za to, že v zmluve je uvedený údaj požadovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. V čase podpisu zmluvy zákon nepožadoval samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov, istiny, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivé. Cieľom zákonného ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal výšku mesačnej splátky, rozsah svojho záväzku. Ak sa jednou splátkou uhrádza aj istina a úrok, potom je záväzok splnený pripísaním sumy úhrady na účet veriteľa. Zmluva obsahuje výšku splátky, termín splatnosti, počet splátok, uvedené údaje obsahuje aj splátkový kalendár, ktorý je súčasťou zmluvy. Podľa jeho názoru splnil povinnosť uloženú mu v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSÚ. Na podporu svojho tvrdenia odkázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 13 Co 111/2014; na právny názor Súdneho dvora vo vzťahu k článku 10 ods. 2 písm. h/, i/ Smernice 2008/48. Okrem tam uvedených skutočností odvolateľ dôvodil, že ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a bez poplatkov, avšak len za podmienky, ak v absentujúcej náležitosti ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Nesúhlasí s názorom žalobkyne a súdu prvej inštancie, že absencia rozpisu splátky na jednotlivé položky by mohla zhoršiť schopnosť žalobkyne posúdiť rozsah jej záväzku, najmä s poukazom na to, že v zmluve bola uvedená celková suma pôžičky.

2.2. V čl. VIII. zmluvy je uvedený termín konečnej splatnosti úveru (02/2016). Nie je pravdivé zistenie súdu, že termín bol určený ako 08/2016, pričom žalobkyňa mala svoj záväzok v celom rozsahu splniť už 02/2016. Termín splatnosti úveru 02/2016 je zreteľný a čitateľný v tomto mesiaci žalobkyňa uhradila poslednú splátku. V zmluve je uvedený počet splátok, termíny ich splatnosti - k 20. dňu toho-ktorého mesiaca, a potom je daný aj údaj o konečnej splatnosti a tento je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky. Zákon ani nepredpisuje formu, ako má byť uvedená konečná splatnosť a výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSU nemožno dospieť ani k záveru o nutnosti rozčlenenia splátky na istinu, úrok, prípadne poplatky, termín konečnej splatnosti dňom, mesiacom, rokom. Ak by zákonodarca mal úmysel členiť splátky na jednotlivé položky, sporné ustanovenia by naformuloval tak, aby bolo z neho zjavné, že v zmluve musí byť osobitne uvedená splátka istiny, úrokov, poplatkov. Pre vyriešenie spornej otázky je rozhodujúca Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá v článku 22 upravuje úplnú harmonizáciu a záväzný charakter predovšetkým pokiaľ ide o náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zdôraznil čl. 10 ods. 2 písm. c/, písm. h/, písm. i/ Smernice. V článku 10 ods. 2 písm. c/ Smernice je daná len dĺžka trvania zmluvy o úvere, nespomína sa termín konečnej splatnosti úveru.

2.3. Priamo v zmluve (na druhej strane v podmienkach k zmluve, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy; bod 8) sa nachádza údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, možno z neho vyvodíť konkrétnu výšku RPMN (24,37 %). Údaj o RPMN bol uvedený aj v ŠEI, s ktorými sa žalobkyňa mala možnosť oboznámiť. Súkromné právo, právny poriadok Slovenskej republiky, umožňuje, aby bola uzatvorená zmluva obsahom viacerých na seba nadväzujúcich listín, neoddeliteľnou časťou zmluvy sú jej prílohy, prípadne všeobecné obchodné podmienky. Jedným podpisom je vždy možné prejavíť súhlas napr. s obsahom úverovej zmluvy a fyzickým prevzatím úveru, súhlas s úverovou zmluvou a zabezpečením úveru a pod. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, v ktorom na otázku, či pojmy „písomne“ a „iný trvalý nosič“ majú vykladať tak, že zahŕňajú nielen text dokumentu podpísaný zmluvnými stranami, ktorý bude obsahovať náležitosti vyžadované v článku 10 ods. 2 písm. a/ až v/ Smernice, alebo aj akýkoľvek iný dokument, na ktorý tento text odkazuje, teda či je možné považovať Všeobecné obchodné podmienky, resp. splátkový kalendár, za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v zmysle článku 10 ods. 1 Smernice 2008/48/ES, čím by bola splnená podmienka § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, odpovedal „Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné odpovedať na prvú a druhú otázku tak, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s čl. 3 písm. m/ tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2

uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči“. Teda dôvod tvrdenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nebol daný.

2.4. Podľa názoru odvolateľa žalobkyňa neodôvodnila nárok na zaplatenie finančného zadostučinenia, ako bolo zasiahnuté do jej osobnej sféry; či voči žalobkyni skutočne uplatňoval nezákonné nároky, sankcionoval ju, znevýhodňoval, ako k tomu malo dôjsť, aká ujma tým žalobkyni vznikla. V tejto súvislosti zdôraznil § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. Účelom finančného zadostučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Právo na finančné zadostučinenie vzniká len v osobitných dôvodoch, nezakladá ho iba vedenie spotrebiteľského súdneho sporu. Súd prvej inštancie vyvodil danosť tohto nároku a priznal ho žalobkyni na základe jej tvrdení o jej nepriaznivej finančnej situácii, o zlých sociálnych a zdravotných pomeroch atď. Tieto dôvody ale neboli ním zapríčinené. Žalobkyňa v dôsledku svojej tvrdenej nepriaznivej situácie ho oslovila o poskytnutie prostriedkov a vyhovel jej, tieto prostriedky použila na preklenutie jej nepriaznivej životnej situácie. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.2.2016, sp.zn. 13 Co 1397/2014.

2.5. Na úkor žalobkyne nezískal bezdôvodné obohatenie vôbec, keď nebol daný dôvod na určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. Súd vyhodnotil ako premlčané všetky splátky uhradené pred dňom 13.4.2015. Zdôraznil, že žalobkyňou domáhané vydanie bezdôvodného obohatenia titulom prijatia úroku, ktorý obsahovala každá jednotlivá splátka spotrebiteľského úveru poskytnutého na základe zmluvy, sa považuje za čiastočne premlčané v subjektívnej dvojročnej dobe. Keďže žiadané bezdôvodné obohatenie tvoria úroky a poplatky, ktoré nemal prijať z dôvodu tvrdenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, je potrebné výšku bezdôvodného obohatenia vyvodiť z amortizačnej tabuľky. Pokiaľ bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného súdom uznaný, avšak bol premlčaný počnúc dňom 13.4.2015 späť, tak sumu bezdôvodného obohatenia tvorí súčet všetkých úrokov a poplatkov tvoriacich súčasť splátok od splátky uhradenej 16.4.2015; sumu bezdôvodného obohatenia tak predstavuje suma 151,65 €.

2.6. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa odvolanie nepodala. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného vyjadrila názor, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade so zákonom, Ústavou Slovenskej republiky, úniovým právom. Absencia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je dôvodom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný nedodrжал príslušné ustanovenia zákona a svoje tvrdenia neosvedčil počas konania. Poprela tvrdenie žalovaného vychádzajúce z rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 13 Co 111/2014, že požiadavku na samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov, istiny, je potrebné posudzovať s ohľadom na praktický význam a reálnu využiteľnosť daných údajov, zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzatvorenia zmluvy, medzi jej účastníkmi nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe, pretože takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky, poplatky, uhradili v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod. V predmetnej veci údaje neboli obsiahnuté aj v splátkovom kalendári, ktorý tvorí súčasť zmluvy. Mala právo vedieť ako dodávateľ nakladá s jej finančnými prostriedkami; dodávateľ žiadal od nej za poskytnutý úver neprimeranú odplatu. Konajúci súd nie je viazaný závermi súdov odvolateľom označených a nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že tieto rozhodnutia zmenili dovtedajšiu rozhodovaciu prax. Absencia ktorejkoľvek náležitosti uvedenej v zákone o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie správne konštatoval aj v časti, že určenie RPMN nebolo dostatočne, alebo nebolo uvedené priamo, v zmluve a bolo tiež neurčité. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilá privodiť ujmu spotrebiteľovi. Podmienky na priznanie finančného zadostučinenia sú a/ úspech žalobcu v spore, b/ primeranosť, c/ spôsobilosť privodiť ujmu a boli splnené súčasne. Súd prvej inštancie správne prihliadol na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, na charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a šírku ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej fyzickej osoby v spoločnosti spotrebiteľa. Účelom finančného zadostučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Sama v konaní uviedla dôkaz o tom, ako tá-ktorá podmienka zasiahla do jej osobnej sféry, majetkovo a psychicky. Preto sa

nestotožňuje s názorom žalovaného, že tento nárok žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnila. Žalovaný na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.2.2016, č.k. 13 Co 1397/2014, avšak zákon presne uvádza, že finančné zadostučinenie má súvislosť s porušením práv v neprospech spotrebiteľa a spotrebiteľ má nárok na primerané finančné zadostučinenie. Nesúhlasila ani s názorom žalovaného o premlčaní jej nároku. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdiť. Žiadala priznať trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrval na svojich doterajších vyjadreniach. Zdôraznil, že zmluva č. XXXXXXXX zo dňa 13.2.2012 obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom v rozhodnom období. Zákonodarca v rozhodnom období výslovne nepožadoval rozpis splátok na istinu, úroky, poplatky (§ 9 ods. 2 písm. l/ zákona). Pokiaľ predmetné ustanovenie uvádza pojmy „výška“, „počet“, „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Aktuálna právna úprava citovaného ustanovenia (účinná od 1.5.2018) je len potvrdením tohto výkladu, ktorý bol doposiaľ nejednotný, pričom upresnil terminológiu ustanovenia, aby tak jednoznačne vylúčil možnosť jeho výkladu v zmysle rozpisovania splátky na istinu, úroky, prípadne poplatky. Ani v prípade tvrdenej absencie konečnej splatnosti zmluvy zákon nepredpisuje formu, ako má byť uvedená konečná splatnosť a žiadnym výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona nemožno dospieť k záveru o nutnosti uvádzať termín konečnej splatnosti dňom, mesiacom, rokom. Ak by zákonodarca mal úmysel uvádzať termín splatnosti dňom, mesiacom, rokom, bol by to výslovne v dotknutom ustanovení uviedol. Aj z dôvodovej správy vyplýva, že spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy. Sám si túto povinnosť splnil. V štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktorý tvorí nedielnu súčasť zmluvy, pričom príklad výpočtu sa nachádza v podmienkach ku zmluve bod 8, sa uvádza, že do vzorca RPMN podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ako veriteľ dosadil zákonom stanovené veličiny a vypočítal RPMN spôsobom, vo vyjadrení, ďalej uvedeným. V závere vyjadrenia dôvodil, že zmluva uzavretá so žalobkyňou obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, a teda nemožno uzavrieť, že úver by mal byť bez poplatkov a bez úrokov. Zopakoval svoj názor aj v časti týkajúcej sa nárokov žalobkyne na finančné zadostučinenie. V tejto súvislosti poukázal na konanie sp.zn. 7 Co 350/2015 (bez uvedenia súdu, na ktorom sa konanie viedlo). Zotrval na odvolacom návrhu.

5. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrvala na dôvodoch svojho vyjadrenia. Zdôraznila, že poskytnutý úver sa zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. Okrem iných nedostatkov v zmluve absentuje adresa veriteľa, na ktorej môže ako spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Odôvodnenie aktuálnej právnej úpravy (od 1.5.2018) je v tomto konaní irelevantné. V čase uzavretia zmluvy zákon upravoval nutnosť rozpisu splátky na istinu, úroky, poplatky. Nebola jej odovzdaná zmluva, ani podmienky k zmluve, ktoré sú predtlačené na rube zmluvy a sú nepodpísané zmluvnými stranami, čo má za dôsledok, že zmluvné strany nie sú nimi viazané. V čase vypísania zmluvy nebolo v jej silách a možnostiach prečítať si podmienky k zmluve o poskytnutí ručiteľskej bezúčelovej pôžičky. Zmluvu nedostala k dispozícii, pretože bola zaslaná do Kežmarku, kde sa mali doplniť údaje v časti VIII., kde mala byť schválená výška pôžičky, ktorá podľa zmluvy mala byť 4.300,-- €, avšak podľa vyjadrenia žalovaného jej tento poskytol spotrebiteľský úver v sume 4.000,-- €. Približne po 14-ich dňoch jej bola doručená obálka s kópiou zmluvy, pričom nebola podpísaná zmluvnými stranami v origináli. Má za to, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, čo je v rozpore so zákonom č. 250/2007 Z.z.; takéto konanie žalovaný nerozporoval, čo je aj dôvodom na primerané finančné zadostučinenie v jej prospech (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.). Došlo k zásahu do jej osobnej sféry, majetkovo i psychicky, pričom voči nej ako spotrebiteľovi boli uplatňované nezákonné nároky ako zaplataenie odplaty, ktorá je v rozpore so zákonom a prieči sa dobrým mravom, svojich nárokov sa musela domáhať na súde proti žalovanému, ktorý ju uviedol do omylu, klamlivo predstieral zmluvné podmienky a nekonal so zákonom stanovenou odbornou starostlivosťou, vynaložila úsilie na naštudovanie si problematiky spotrebiteľského práva, vynaložila finančné prostriedky na zistenie skutočností rozhodujúcich v predmetnej veci na úkor jej voľného času.

Domáhala sa vydať bezdôvodné obohatenie s poukazom na ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka pričom sa dozvedela v roku 2017 o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil na jej úkor; 2-ročná lehota je zachovaná a jej právo sa nepremiľčalo. Poukázanie žalovaného na konanie sp.zn. 7 Co 350/2015 vo veci výšky primeraného finančného zadostučinenia je irelevantné, pretože prejednávajúci súd nie je viazaný právnym názorom iného súdu ani odôvodnením.

6. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. K žalobkyňou tvrdenej absencii adresy veriteľa, na ktorej si môže uplatniť reklamáciu, s názvom zmluvy, sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie uvádzaným v napadnutom rozsudku v bode 65., 66. Tvrdenie žalobkyne o nedojednaní poisťného je novotou v konaní. Novoty v odvolacom konaní je možné použiť podľa § 366 C.s.p. Keďže ale žalobkyňa mohla objektívne bez svojej viny upozorniť na poistenie už v pôvodnej žalobe, prípadne v jej ďalších vyjadreniach, nemožno na takéto prihliadať. Napriek tomu uvádza, že poistenie schopnosti splácať úver je fakultatívny inštitút. Zdôraznil čl. VII. zmluvy o pôžičke a ak žalobkyňa nechcela predmetné poistenie, mala v dolnom rámčeku na to určenom zakrúžkovať možnosť odmietam poistenie resp. nespĺňam podmienky pre vznik poistenia. Zdôraznil, že uzavretie poistenia nebolo viazané na samotný úver. K námietke žalobkyne ohľadne RPMN, k náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov, poplatkov, ich rozlíšenie), termín konečnej splatnosti a doba trvania zmluvy, zotrval na dôvodoch svojho odvolania a na dôvodoch uvádzaných vo vyjadrení. Zotrval na odvolacom návrhu.

7. Ďalšie vyjadrenia už predložené neboli.

8. Odvolací súd preskúmal vec v odvolaní napadnutom rozsahu (vo výrokoch I., II., III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie) súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať, dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. júna 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich zástupcovia, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu (vo výrokoch I., II., III. rozsudku) potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) ako vecne a právne správny a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje.

9. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 a nasl. C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil (§ 191 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, následne rozhodol právne správne, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj podrobne odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.). Všetko ďalšie zo strany odvolacieho súdu by bolo len zopakovaním dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, už ktoré boli spôsobilými dôvodmi odôvodniť vyhovie žalobe (vo výrokoch I., II., III.), s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd. Žalobkyňa jasne, presne, podrobne špecifikovala a odôvodnila svoj nárok, v nadväznosti na citované zákonné ustanovenia. Žalobkyňa zvolila vhodný a účinný (správne zvolený) procesný nástroj ochrany svojho práva; odstráni sa ním spornosť práva. V rozsudku súd podrobne odôvodnil, prečo bola žalobkyňa úspešná v časti týkajúcej sa určenia zmluvy bez úrokov a bez poplatkov, správne aplikoval Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného (jeho právneho predchodcu) a jeho konečné znenie, ktoré musí žalobkyňa vydať.

10. V odvolacom konaní nastala podstatná právna skutočnosť, a síce tá, že žalovaný spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, Hlavné námestie č. 12, IČO: 35 923 130, bol zrušený bez likvidácie formou rozdelenia spoločnosti a jej zlúčenia so spoločnosťami Všeobecná úverová banka, a.s., a VÚB Leasing, a.s. V predmetnej právnej sa právnym nástupcom žalovaného dňom 1.1.2018 stala spoločnosť VÚB Leasing, a. s., Bratislava, Mlynské nivy č. 1, IČO: 31 318 045. Postupom podľa ustanovenia § 64 veta prvá C.s.p., podľa ktorého ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom, nadväzne tiež na ustanovenie § 378 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodol tak, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalovaného označeného vo výroku I. tohto rozsudku. Keďže teda pôvodný žalovaný

zanikol s právnym nástupcom, nemožno postupovať podľa ustanovenia § 378 ods. I, § 64 veta druhá C.s.p. (a konanie zastaviť).

11. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. I, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

12. Žalobkyni úspešnej aj v odvolacom konaní odvolací súd priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. I, § 255 ods. I, § 262 ods. I C.s.p.). O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).